

[Indenrigsministeren.]

for god til at slynge en påstand ud i luften uden nogen som helst baggrund, nemlig i spørgsmålet om pensionister, der gik fra hus og hjem på grund af ejendomsskatterne. Hr. Ove Jensen har ingen som helst baggrund for at komme med en sådan påstand, men siger nu bare: man vil ikke benytte den mulighed, man har. Der er altså ikke tale om nogen som helst eksempler.

Må jeg så endelig sige til hr. Ove Jensen: hvis amterne har mulighed for at spare 400 mill. kr. uden hensyn til nedsættelse af grundskatterne, så falder den direkte beskatning, idet man udnytter maksimalt den grundskyldsbeskatning, man har.

Endelig til hr. Aksel Pedersen: jeg har aldrig nogen sinde talt om, at der var skattefrie landbrugsboliger. Jeg har talt om, at der var en favorstilling for stuehuse og den tilliggende jord; det var det, jeg sagde, det var det, jeg mente med de ord, jeg kom med.

(Kort bemærkning).

Ove Jensen (FP):

Jeg ved ikke, om indenrigsministeren vil have mig til at nævne navne på de pensionister, jeg kender, som på grund af de høje grundskatter har solgt deres hus, som de har haft råd til at bo i gennem hele livet — pensionister, som må leje en billig lejlighed og bo ussel på deres gamle dage. Det er i hvert fald ikke min mening her at fremdrage navne på disse personer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af § 1
forkastedes med 148 stemmer mod 8.

§ 1, ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den ændrede affattelse *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod

dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af omlægningen af det kommunale regnskabsår til kalenderåret.

(Lovforslag nr. 220. Fremsat 13/5 75. Første behandling 22/5 75. Betænkning 3/6 75).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

§§ 1-10, ændringsforslaget, § 11, således ændret, og §§ 12-14 *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om lægemidler.

(Lovforslag nr. 49. Fremsat 28/1 75. Første behandling 25/2 75. Betænkning 13/6 75).

Der var stillet 27 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Camre (S):

Forslaget til lov om lægemidler er undergået meget store ændringer under udvalgsbehandlingen. Det har været en hovedmål-sætning for socialdemokratiet at sikre udformningen af en lægemiddellov, der giver befolkningen størst mulig sikkerhed for, at lægemidler er af høj kvalitet, samtidig med at prisen gøres så billig som muligt.

Et meget vigtigt problem i forbindelse med liberaliseringen af handelen med lægemidler i EF har været, hvorledes vi sikrer, at Danmark ikke oversvømmes af underlødige eller unyttige lægemidler, som vi hidtil har været forskånet for.

Med ændringsforslagene til lovforslagets § 15 er det sikret, at sundhedsstyrelsens godkendelse af et nyt lægemiddel skal hvile på en bedømmelse af, om det opfylder et sundhedsmæssigt behov. Det skal, som det siges i ændringsforslag nr. 7:

„... i sammenligning med allerede godkendte specialiteter være formålstjenlig i sundhedsmæssig henseende.“

For de såkaldte kombinationspræparater, dvs. lægemidler med flere aktive bestanddele, er det lykkedes at nå frem til et ændringsforslag, som indebærer, at producenten må dokumentere, at den terapeutiske værdi af præparatet berettiger en eventuelt øget risiko ved kombinationen. Begge disse bestemmelser er afgørende for den fremtidige registreringspolitik og vil gøre det muligt at holde det danske lægemiddelsortiment oppe på det høje stadi, vi ønsker. Betydningen heraf i sundhedsmæssig henseende kan ikke vurderes for højt.

For at øge lægemiddelmarkedets gennemsigtighed og fremme priskonkurrencen foreslås det, at det af sundhedsstyrelsen fastsatte fællesnavn, som i reglen er identisk med præparatets WHO-navn, på etiketter med lægemidler skal angives letlæseligt og med en skrift, der er mindst halvt så stor som lægemidlets eventuelle særnavn. Fordelene for lægerne og for medicinforbrugerne er åbenbare, og jeg skal udtrykke vores tilfredshed med, at dette ændringsforslag gen-

nemføres, selv om det er beklageligt, at et par partier ikke ønsker at deltage.

Om priskontrollen indeholder loven også værdifulde nydannelser. Priskontrollen har hidtil ligget hos sundhedsstyrelsen, som imidlertid ikke har haft mulighed for den nødvendige indsats. Nu overføres kontrollen til monopoltilsynet, og det er værd at notere, at udvalget enstemmigt giver udtryk for ønsket om en skærpelse af priskontrollen og en nedbringelse af avancerne.

Monopoltilsynet har i denne forbindelse givet tilsagn om senest 2 år efter lovens ikrafttræden at fremlægge en rapport om erfaringerne med priskontrollen og om hele prisdannelsesproblemet i medicinbranchen. Det indebærer, at folketinget til den tid skal tage stilling til, hvilke særlige priskontrolbestemmelser der måtte være nødvendige, herunder bl. a. en forhåndsgodkendelse af priserne som forudsætning for markedsføringen. De store prisforskelle på udenlandske præparater henholdsvis i visse EF-lande og i Danmark er uacceptable og skal forhindres.

Ændringsforslaget om lægemiddelinformation giver nu sundhedsstyrelsen mulighed for en grundig og saglig information om lægemidler til alle medicinalpersoner. Det er blevet stærkt fremhævet fra lægeside og ganske særlig fra Den almindelige danske Lægeforening, at denne statslige lægemiddelinformation er vigtig. Vi imødeser, at dette både betyder et bedre grundlag for lægernes ordinationer og en øget prisbevidsthed hos lægerne. Hertil kommer, at vi nu giver Den almindelige danske Lægeforening adgang til de oplysninger om nye lægemidler, som sundhedsstyrelsen modtager i forbindelse med registreringen til brug for lægeforeningens information til lægerne.

Det har været et udbredt ønske i udvalget at opnå en bedre afgrænsning i loven af selve begrebet lægemidler. Vi har ønsket at undgå unødige indgreb over for varer, som ikke med rimelighed kunne underkastes den strenge lægemiddelkontrol. Ændringsforslaget til § 3 opfylder dette krav. Det betyder, at loven ikke omfatter disse vitaminer, mineraler og kosttilskud, som har givet anledning til kritik af den gamle lov. Nu vil eksempelvis Propolis, alle de af Arno Walle fremstillede præparater, Minalka, homøopatiske og lignende midler enten fremstillet af

[Camre.]

varer, der må anses for uskadelige, eller fremstillet i så stor fortynding, at de er ufarlige, droger og lignende naturmedicin være at undtage fra lovens registrerings- og kontrolbestemmelser. Det samme gælder jern- og vitaminpræparater m. m. til dyr.

Det er vores opfattelse, at denne ændring imødekommer et ønske, som er udbredt i befolkningen, og jeg er sikker på, at ændringen vil betyde, at vi i fremtiden undgår de meningsløse konflikter omkring disse præparater. Samtidig indebærer lovændringerne en liberalisering af handelen med de nævnte varer, som i en række tilfælde indebærer en væsentlig billiggørelse.

Det er min overbevisning, at vi hermed får en virkelig god og tidssvarende lægemiddellov, som indeholder værdifulde løsninger på de mangeartede problemer, der er tale om.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke udvalgets formand, hr. Jacob Sørensen, for en meget kyndig ledelse af det overordentlig omfattende udvalgsarbejde. Ligeledes vil jeg gerne takke udvalget for den enighed, der er opnået på næsten alle punkter. Jeg skal beklage, at det konservative folkeparti og fremskridtspartiet ikke har ønsket at medvirke til gennemførelsen af den statslige lægemiddelinformation og bestemmelserne om anførelse af fællesnavn på emballagerne.

VS har stillet nogle ændringsforslag, som klart dækkes ind af de ændringer, jeg allerede har omtalt. Jeg kan kun sige, at VS' ændringsforslag lovgivningsmæssigt set er tomme, idet de ikke er udformet under hensyntagen til de vedtagne EF-direktiver. Jeg skal anbefale at stemme imod VS' forslag og stemme for de af indenrigsministeren stillede og af flertallet tiltrådte ændringsforslag.

Karlskov Jensen (V):

Vi er nu endelig efter 2 års forløb nået frem til, at vi har kunnet afgive betænkning, og at vi kan gennemføre denne nye lægemiddellov. Det resultat, der foreligger, er naturligvis ikke i ét og alt, som vi gerne havde set det, men det er, hvad vi har kunnet forhandle os frem til, og jeg mener, at det i det store og hele er et acceptabelt resultat, der er kommet ud af det omfattende arbejde i udvalget.

Hvad angår de ændringsforslag, der foreligger til lovforslaget, som det sidst blev fremsat, ligger det jo sådan, at med hensyn til kapitel 1, hvor der er tale om en liberalisering i forhold til de gældende regler, har jeg ved første behandling både sidste gang og forrige gang efterlyst, at vi fik ligesom en klarere sondring af, hvad loven omfatter. Det er sket, idet der i betænkningen er anført en række eksempler, som nærmere klarlægger, hvad der er omfattet, og altså navnlig hvad der ikke er omfattet af denne lovgivning. Der er i dette en liberalisering, som vi hilser med tilfredshed.

I denne forbindelse vil jeg gerne nævne spørgsmålet om veterinærmedicin, som jeg har været inde på ved de tidligere førstebehandlinger. Det, der er nået nu, indebærer, som vi har ønsket det fra venstres side, at ikke alene bliver fodertilskud på jern-, vitamin- og mineralområdet frie og altså uden for lægemiddelloven, sådan som det også er i dag, men derudover er jern- og vitaminpræparater og antiparasitære midler, også hvor det drejer sig om ting til injektion, trukket ud, for så vidt som de ikke længere skal være underkastet receptpligt og ikke længere være forbeholdt salg over apotekerne. Derimod vil de fortsat være underkastet lovens bestemmelser med hensyn til fremstilling og fremstillingsvirksomheder, og sådan har vi også ønsket, det måtte være, således at forbrugerne har en sikkerhed for, at der ikke alene er tale om ting, som man kan bruge risikofrit, men også om ting, der holder den værdi, som er tilsigtet.

Blandt de andre forhold, som foreslås ændret, er der spørgsmålet om etiketter. Der havde vi gerne set, at man havde nøjedes med, at fællesnavnet skulle være let læseligt, men vi har måttet bøje os for det, vi har fundet frem til: at hvor der er tale om fællesnavn, skal det anføres med mindst halvt så store typer som dem, der er brugt til særnævnet.

Der er fra MEDIFs side fremsat ønske om, at dette afsnit af loven først skulle træde i kraft fra 1. januar 1978, et ønske, der er fremsat, efter at betænkningen har været afgivet, og jeg går ud fra, at det ønske må vi se på under et udvalgsarbejde nu mellem anden og tredje behandling; det ville jeg finde rigtigt.

Et andet forhold, jeg opholdt mig ved ved

[Karlskov Jensen.]

førstebehandlingen, var spørgsmålet om præparaterne fra serumlaboratorierne, som jo var stillet gunstigt i forhold til præparater, som blev fremstillet eller forhandlet eller indført af private virksomheder. Dét synes jeg vi har opnået et rimeligt resultat, idet der nu er tale om en ligestilling, bortset fra de områder hvor der ikke forefindes præparater, der er fremstillet herhjemme i danske virksomheder. Også her vil jeg gerne være med til at se på, om vi bør direkte nævne, at der også kan være tale om præparater, der importeres.

Der er endvidere spørgsmålet om priskontrollen, som jeg ikke skal opholde mig nærmere ved; det har ordføreren for socialdemokratiet været inde på. Derimod vil jeg gerne sige lidt om spørgsmålet om lægemiddelinformation. Dét ligger det jo sådan, at der fra ministerens side var et ønske om, bakket op fra vel et flertal i udvalget, at der skulle være tale om en rent statslig lægemiddelinformation. Det, der er nået, og det, der er hensigten med det, der er nået, fremgår af præamblen i betænkningen, hvor det hedder, at denne nye lægemiddelinformation, som altså ikke er rent statslig, skal opbygges i samarbejde med dem, som i dag driver informationsvirksomhed, og derfor helst i sammenhæng med — eventuelt som supplement til — den igangværende information. Derfor skal det udvalg, som er foreslået nedsat, have en betydelig indflydelse på dette arbejde, og udvalgets sammensætning bliver sådan, at 3 medlemmer skal udpeges af ministeren efter indstilling fra Den almindelige danske Lægeforening, 3 fra de medicinproducerende eller -importerende virksomheder og 3 udpeges af ministeren, hvor han skal tage særlige hensyn til sagkundskaben.

Endelig vil jeg gerne nævne ændringsforslag nr. 24, spørgsmålet om medicintaksterne. Dét var det foreslået i lovforslaget, at sundhedsstyrelsen skulle tiltrædes af 4 konsulenter; dette antal er blevet øget undervejs efter indstilling bl. a. fra os med en repræsentant for Grosserer-Societet, det vil sige fra MEDIF, altså de medicinimporterende virksomheder, og endvidere en repræsentant for landbruget som en af de store medicinforbrugende grupper. Vi mener, det er en fordel i det hele, at den sagkundskab,

der her bliver tale om at tilføre, kommer med.

I samme forbindelse må jeg måske nævne, at jeg har rejst spørgsmålet ved første behandling om fastsættelsen af medicinpriserne i det hele taget på veterinærområdet, og dér udtrykker udvalget igen i præamblen, at denne prisfastsættelse skal ske ud fra en beregning af en rimelig avance og dækning af de omkostninger, som denne distribution specielt belaster apotekerne med; heri må altså ligge, at de ikke skal bidrage til de særlige fonds, som medicin i almindelighed skal dække på apotekerområdet.

Endelig vil jeg gerne nævne endnu en ting, nemlig spørgsmålet om den ændring, der skulle ske i apotekerloven efter § 45 her i lægemiddeloven, der vedrører dyrlægenes ret til at udlevere og dispensere medicin, et forslag, som har været meget kritiseret; jeg har været inde på det ved første behandling både sidste og forrige gang, men det har været meget kritiseret også udefra. Dét går ændringsforslaget ud på, at denne ændring udgår, og det vil sige, at det spørgsmål tidligst kan tages op, når apotekerloven kommer til behandling.

Jeg mener, at der med de ændringsforslag, der er stillet, og som jeg håber bliver gennemført, er tale om overvejende forbedringer i forhold til de lovforslag, der tidligere har været fremsat, og jeg vil gerne slutte med at anbefale, at man stemmer for disse ændringsforslag og stemmer imod de ændringsforslag, venstresocialisterne har stillet.

Jeg vil gerne bede om, at lovforslaget bliver henvist til fornyet udvalgsbehandling, sådan at vi kan få lejlighed til at se på henvendelser, der er kommet udefra, efter at betænkningen er afgivet, og også modtage en deputation, der har været anmeldt.

Erlendsson (FP):

Lovforslaget har haft en lang gang gennem udvalget, og vi har modtaget mange deputationer. Tidens hældning mod det mystiske, troen på mirakelmedicin og disse dages ret udbredte reaktion imod autoriteter, her manifesterende sig som reaktion mod naturvidenskaberne og den autoriserede lægekunst, er kommet ganske stærkt til orde, i nogen grad også inden for selve udvalget. Her har det dog i særlig grad været i

[Erlendsson.]

form af en mere eller mindre udtalt mistillid med hensyn til lægernes evne til objektivt at bedømme og følge med i de stadige landvindinger inden for sygdomsbehandlingen.

I dette lys skal utvivlsomt motiverne for ønsket om en statslig lægemiddelinformation ses. Nogle har ment, at lægerne lå under for presset fra de kulørte påmindelsesskrivelser, og det har gjort et vist indtryk, at Den almindelige danske Lægeforenings formand er gået ind for en sådan statslig lægemiddelinformation, idet han over for udvalget fremførte, at denne nydannelse var ønsket af hele den danske lægestand. Det er imidlertid ikke korrekt. I visse amtskredsforeninger inden for lægeforeningen har sagen overhovedet ikke været drøftet. Heller ikke lægernes foreningsblad Ugeskrift for Læger har bragt indlæg, der kunne tydes i denne retning, altså som om det var et udbredt ønske inden for lægestanden.

Der er ikke nogen tvivl om, at lægeforeningens formand og redaktøren af Ugeskrift for Læger går ind for det, men det er ikke det samme som et stærkt udtalt ønske fra hele den danske lægestand.

Den opgave, et statsligt lægemiddelinformationsnævn skulle pålægges for statsmidler, er MEFA, De Danske Medicinalfabrikker, på egen hånd og for egne midler gået i gang med at løse, og en fuldstændig beskrivelse af alle lægemidler, også alle udenlandske lægemidler, der anvendes i Danmark, vil fremkomme om mindre end et års tid. Redaktør er den højt ansete professor, dr. med. Erik Jacobsen. Mit parti har fuld tillid til det værk, der vil blive resultatet af hans meget grundige arbejde.

Vi mener på den baggrund ikke, der er behov for skatteyderpenge til brug for denne opgave, og kan i øvrigt ikke tilslutte os den efter vor mening helt uberettigede nedvurdering af lægerne, som i denne anledning har været bragt frem for at støtte sagen.

Mistilliden til erhvervenes gode vilje og et ønske om, at staten skal overtage så mange opgaver som muligt, der præger visse partier mere end andre, spores også bag kravet om særlige etiketteringsregler. Det er en selvfølge, at sundhedspersonalet til enhver tid skal kunne orientere sig om de aktive stoffer i et fabrikspræparat; det er beretti-

get, men videre ønsker vi ikke at stille krav. Vi mener, det er tilstrækkeligt, at der står, at det skal være anført tydeligt, men at det er for rigoristisk at stille bestemte krav om størrelsesforholdet mellem specialitetsnavnet og fællesnavnet.

Fremskridtspartiet ønsker heller ikke en udvidelse af seruminstitutets produktionsopgaver, som det oprindelige lovforslag åbnede mulighed for. Tværtimod vil vi gerne overlade flest muligt af disse til den private lægemiddelproduktion, hvorved der på basis af et hjemmemarked vil kunne oparbejdes en valutaindtjenende eksportproduktion af f. eks. sera og vacciner. Vi er derfor tilfredse med, at begrebet biologiske lægemidler er udgået af lovens § 12.

Endelig kan vi tilslutte os, at det oprindelige lovforslags § 45 med bemærkninger om 3 års terminer for tilladelse til distribution af lægemidler for praktiserende dyrlæger ikke gennemføres. Det er blevet hævdet, at en sådan beføjelse ville åbne adgang for fagforeningsmæssige, men i øvrigt usaglige indgreb over for dyrlæger, der ikke var medlem af dyrlægeforeningen.

Et særligt problem har været den priskontrol på lægemiddelmarkedet, man vil gennemføre. Vi havde ønsket en mindre restriktiv priskontrol end den, der indføres med denne lov. Vi frygter, at det vil blive en unødvendig spændetrøje for dansk lægemiddelindustri. Skulle det blive tilfældet, hvis bestemmelserne ikke administreres med fornuft, vil vi snarest fremsætte forslag til ændring af lægemiddeloven.

Jeg spår, at den optimisme, flere har lagt for dagen med hensyn til den lethed, hvorved dette prisfastsættelsesspørgsmål skulle kunne løses, nok vil blegne i lyset af kendsgerningerne. Den årelange forskning, de mange negative resultater under forskningsforløbet, den ofte, som det synes, næsten uendelig lange og bekostelige vej, der fører frem mod et nyt, værdifuldt lægemiddelprincip indførelse i praksis, indtil det efter grundige terapeutiske prøvninger på dyr og mennesker kan gives lægerne i hænde, er vanskelig for ikke at sige i mange tilfælde umulig at vurdere for udenforstående. I særlig grad er det vanskeligt, når der skal tages højde for det afkast, der må beregnes til videre forskning og udvikling inden for lægemiddelområdet, hvis den pågældende

[Erlendsson.]

virksomhed fortsat skal kunne opretholdes som et godt og lønnende arbejdssted.

I øvrigt kan vi gå ind for lovforslaget med de af indenrigsministeren stillede og af flertallet tiltrådte ændringsforslag med undtagelse af nr. 3, 14, 16 og 21.

Edele Kruchow (RV):

Det er med stor tilfredshed, at det radikale venstre er med i det flertal, der tager ansvaret for ændringsforslag, der fører til, at et bredt flertal kan stå sammen om vedtagelsen af en ny lægemiddellov.

Der har unægtelig været flere knaster, som det var svært at få has på, men så meget desto glædeligere er det, at arbejdet er lykkedes. Lovforslaget har jo enslydende været fremsat 3 gange, og lovforslagets kapitel 1 vakte fra første fremsættelse kvaler, idet det indeholdt så store bemyndigelser på ministerplan, at det var svært at få det til at stemme overens såvel med den forhenværende som den nuværende indenrigsministers liberale holdning, sådan som den kom til udtryk i begges fremsættelsestaler.

Imidlertid er det nu lykkedes at ændre § 3 således, at en liberalisering i forhold til såvel kosttilskud til mennesker som fodertilskud til dyr, vitaminer, mineraler m. v. ikke kan misforstås. Det fremgår ligeledes klart af bemærkningerne i betænkningen, hvad der forstås ved paragraffens ord om præparater fremstillet af rene naturprodukter, som ikke har skadelige virkninger for brugere. Det eksemplificeres nøje, og det må bemærkes, at homøopatiske midler til en vis grad indgår heri ligesom den række præparater, der blev nævnt af hr. Camre for lidt siden. Det er således tilfredsstillende, at lovteksten udtrykker, at disse varer nu også frit vil kunne sælges, idet de ikke hører under apoteksforbeholdet i § 5.

Et andet af de problemer, det tog tid at få tilstrækkelig samling om, er lægemiddelinformationen til læger og medicinalpersoner. Det radikale venstre er enig i det synspunkt, der fremgår af redegørelsen fra et udvalg om statslig lægemiddelinformation fra maj 1974. Der er behov for en information ud over, hvad Den almindelige danske Lægeforening og medicinalindustrien står for i øjeblikket.

Ændringsforslaget, som indenrigsministe-

ren har stillet, og hvis tilblivelse bygger på langvarige forhandlinger i udvalget, har vor tilslutning, fordi det inddrager såvel lægeforeningen som medicinalindustrien i det foreslåede lægemiddelinformationsnævn. Heri ligger også en anerkendelse af disse to gruppers hidtidige og fortsatte værdifulde arbejde med problemerne. Det vil jeg gerne understrege, netop efter hvad hr. Erlendsson sagde for et øjeblik siden. Forslaget indebærer, så vidt jeg kan skønne, først og fremmest, at man yderligere nu vil fremme en så neutral og hurtig information om lægemidler til de interesserede, som det overhovedet er muligt.

I denne sammenhæng tilslutter vi os også, at monopoltilsynet kommer ind i tilsynet om lægemiddelpriser. Vi tror, at de administrationsomkostninger, som både lægemiddelinformationsnævnet og monopoltilsynet fremtidig vil pålægge os, vil indvindes igen for skatteyderne gennem det arbejde, de to organer får overdraget. Bevillingerne hertil vil yderligere selvsagt gå gennem finansudvalget, så der bliver i allerhøjeste grad hold på beløbsstørrelserne, der skal bruges.

Under første behandling i februar i år udtalte jeg, at vi principielt i det radikale venstre ville medvirke til, at loven skulle fungere i forbindelse med vort medlemskab af EF. Som bekendt accepterede EF's ministerråd i februar det danske synspunkt, at EF-direktiverne ikke er til hinder for en politik, der sigter mod at begrænse antallet af medicinske specialiteter på markedet af hensyn til den offentlige sundhed. Også dette indgår i et ændringsforslag til § 15, som vi er meget tilfredse med.

Den åbning af vort eget marked for udenlandske lægemidler i ubegrænset antal, som nogle har frygtet, synes vi altså at have fået under passende kontrol, samtidig med at vore egne medicinalprodukter forhåbentlig også kan få øgede muligheder i fællesmarkedet.

Den hidtidige lov om apotekervæsenet omfatter foruden de forhold vedrørende lægemidler, som indgår i dette lovforslag, også distributionen af lægemidler.

Da lovforslagets § 45, som hr. Karlskov Jensen var inde på, var så væsensforskelligt over for landbruget med hensyn til den hidtidige praksis, er vi også enige i det ændringsforslag, der udsætter drøftelsen af de

[Edele Kruchow.]

forhold vedrørende veterinærmedicin og handelen med veterinærmedicin, som indgår i den foreslåede § 45.

Hr. Camre rettede en tak til formanden for udvalget, hr. Jacob Sørensen, og til andre i udvalget, der har arbejdet hårdt med tingene. Jeg vil også gerne sige tak, men jeg vil sandelig tilføje en tak til indenrigsministeren for en utrættelighed med hensyn til at finde frem til de mange forskellige formuleringer af ændringsforslag, der gjorde, at vi til sidst virkelig kunne blive enige om mangt og meget, som vi stod langt fra indbyrdes ved starten. Det synes jeg er et godt eksempel på, hvad jeg forstår ved samarbejdsvenligt folkestyre.

Jeg vil ligesom andre anbefale udvalgsarbejde mellem anden og tredje behandling, fordi der er kommet henvendelser til udvalget.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Trods en meget omfattende og grundig gennemgang og ligeledes udvalgsbehandling af forslag til lov om lægemidler gennem ikke mindre end 3 samlinger, hvor lovforslaget på mange og afgørende punkter har ændret udseende, vil jeg gerne anmode om, at vi får udvalgsbehandling imellem anden og tredje behandling, idet vi har modtaget adskillige henvendelser, efter at betænkningen er skrevet.

På en lang række områder er det konservative folkeparti enig med flertallet om ministerens ændringsforslag, men der er adskillige ændringsforslag, som vi sammen med fremskridtspartiet går imod; det drejer sig om ændringsforslagene nr. 3, 14, 16 og 21 i betænkningen.

Ændringsforslag nr. 3 drejer sig om etikettering af farmaceutiske specialiteter, og hvor man har fremhævet, at fællesnavnet for det pågældende lægemiddel skal angives let læseligt og med mindst halvt så store typer, som der anvendes for lægemidlets eventuelle særnavn. Som jeg fremhævede ved førstebehandlingen, er det umuligt for mig at begribe, hvem man glæder med at fremhæve fællesnavnet med halvt så store bogstaver. Det må dog være nok blot at konstatere, at teksten skal være let læselig.

Ændringsforslag nr. 14, der drejer sig om den statslige lægemiddelinformation, går det

konservative folkeparti også imod. Vi er imod at nationalisere på dette område, uanset at det eventuelle nævn har fået den sammensætning, som vi har set af ændringsforslaget. Vi er tilhængere af at bevare vort liberale lægeerhverv og dermed også stille lægerne frit med hensyn til selv at vælge blandt de mange muligheder, der er for information. Der er for mig heller ikke tvivl om, at det påtænkte nye nævn ikke vil blive den forenkling, som man har tænkt sig; jeg tror, den lægemiddelinformation, man har i øjeblikket, er fuldt tilfredsstillende for størstedelen af vore læger.

Vi vil opfordre tinget til at stemme for lovforslaget med de ændringsforslag, som fremskridtspartiet og det konservative folkeparti går ind for.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg vil gerne først og fremmest takke, fordi det trods alt er lykkedes at få så mange fornuftige og gode bestemmelser ind i et lovforslag, der ved sin første fremsættelse egentlig så ret så håbløst ud. Jeg mener, som også socialistisk folkepartis ordfører ved førstebehandlingen, hr. Kurt Brauer, dengang gjorde opmærksom på, at lovforslaget, i den tilstand det havde ved fremsættelsen, nærmest var uantageligt for os. Der er sket en masse positive fremskridt i mellemtiden, og det bevirker, at vi har måttet tage vores holdning op til revision, en revision, der fører til, at vi sluttelig har besluttet at gå ind for lovforslaget, som det foreligger.

Et væsentligt punkt er, at problemet omkring den fare ved tilslutningen til EF, som lå i, at landet kunne blive oversvømmet med alskens mærkværdige medicinske og halvmedicinske præparater, er blevet fjernet takket være det danske forbehold og godkendelsen af det inden for EF.

Men desuden er der kommet en del meget væsentlige ting, og først og fremmest vil jeg nævne det informationsnævn, som fru Karen Thurøe Hansen var så negativ over for, og som også hr. Erlendsson vendte sig imod, men som vi ud fra de stik modsatte vurderinger vil betragte som en meget positiv og meget væsentlig sikring for, at der er nogen, der har mulighed for at foretage en virkelig væsentlig vurdering af lægemidlerne og at støtte lægerne i kampen mod dette overvæl-

[Kristine Heltberg.]

dende antal informationer, der ellers vælder frem til dem fra alle sider. Her har de en god hjælp og en stadig hjælp, der også skal lægge vægt på sådanne ting som prisdannelse, den terapeutiske værdi, mangelen af bivirkninger o. lign. Det forekommer mig i den forbindelse, at også den tidsmæssige udbygning af oplysningen, som foreligger som et ændringsforslag fra hr. Wilhjelm, altså en stadig, løbende information, ville være et værdifuldt moment at tage med ind i loven, og dette ændringsforslag vil vi meget gerne støtte.

Alt i alt foreligger der et lovforslag, som selvfølgelig ligger meget fjernt fra, hvad SF ville have fremsat, hvis det var os, der havde haft mulighed for at gennemføre ret meget i dette land for øjeblikket. Vi har tidligere gjort rede for vore tanker med hensyn til lægemiddelbranchen: vi ønsker et helt andet ejendomsforhold til produktionsmidlerne også på dette felt, men det ville jo være ganske naivt at komme frem med disse betænkkeligheder netop i forbindelse med noget, som dog lader sig gennemføre, og som absolut er et fremskridt i forhold til både det, som blev forelagt oprindeligt, og det, som i og for sig meget nemt kunne være blevet resultatet også af udvalgsbehandlingen. Jeg mener, at vi på mange måder må være tilfredse med de resultater, der er nået, selv om de selvfølgelig ikke er helt i overensstemmelse med, hvad vi kunne ønske os.

I denne forbindelse vil jeg gerne opfordre til at stemme for de ændringsforslag, der er stillet af hr. Wilhjelm, dog ikke ændringsforslag nr. 9, altså underændringsforslaget til ændringsforslag nr. 8; dette ændringsforslag har vi fået så kraftige advarsler imod fra indenrigsministeriets side, at vi mener at være i god tro, hvis vi undlader at stemme om det. I øvrigt vil jeg gerne opfordre til at stemme for de øvrige af VS stillede ændringsforslag. Jeg opfordrer også til at stemme for indenrigsministerens ændringsforslag og vil til syvende og sidst stille mig tilfreds med lovforslaget, som det nu foreligger.

Inge Krogh (KrF):

Jeg ser med tilfredshed på den foreliggende betænkning. Noget af det, man inter-

esserer sig meget for, er selvfølgelig afgrænsningen over for naturmedicin og homøopatiske lægemidler, og jeg synes, det er meget fornuftigt, at der er draget den konklusion, at når det er rene naturprodukter eller droger, som er ugiftige, skal de ikke underkastes den kontrol, som lægemiddelloven angiver, og ej heller hvis de findes i meget store fortyndinger. Tilbage bliver der selvfølgelig nogle homøopatiske midler, som i hvert fald foreløbig må være under lægemiddelloven, og jeg synes, det er fornuftigt, indtil der udformes mere bestemte regler og kræves større undersøgelser.

Den lægemiddelinformation, som skal foretages af et nævn, der skal arbejde under indenrigsministeren, og som væsentligst skal være rådgivende over for informationen, stiller jeg mig meget positivt over for. Jeg ved, at det er diskuteret i lægekredse, i hvert fald har det været diskuteret i den lægekreds, jeg selv hører til, Fyns lægekreds, hvor man overvejende gik meget stærkt ind for denne lægemiddelinformation. Personlig har jeg egentlig altid savnet det noget. Vi har en udmærket lommebog, og der er videnskabelige skrifter, som giver et ganske udmærket grundlag, men samtidig får man altså disse meget store mængder sendt ind over sig. Som folketingsmedlemmer har vi alle sammen en kolossal stor post, men jeg tror, min overgår den almindelige lidt, fordi jeg stadig væk får alt det, som hører en læge til, og det er meget daglig.

Man får en udmærket information af medicinalfabrikkerne, deres repræsentanter eller konsulenter kommer, og man taler med dem, og de giver også en objektiv og god information, men man kan aldrig nogen sinde på det grundlag drage sammenligninger mellem, hvad der kommer fra de forskellige fabrikker. Jeg indrømmer, det er objektivt og godt, men jeg tror, det er påkrævet med det nævn, der kommer nu, og jeg ser med tilfredshed, at der også dér kommer repræsentanter for fabrikkerne, idet der bliver udnævnt medlemmer efter indstilling fra Grosserer-Societetet og fra Industrirådet og fra Danmarks Apotekerforening. Jeg tror, det på den måde virkelig vil være muligt at give en god løbende information for lægerne.

Ib Nørlund (DKP):

Dette lovforslag har jo henslæbt sin tilværelse i lægemiddeludvalget, hvortil vores parti ikke har adgang, og allerede derfor kan jeg ikke deltage i de hidsige lykkenskninger til hinanden, som andre har væltet sig i. Men lovforslaget har jo også for visse deles vedkommende flakket om i andre udvalg, bl. a. i markedsudvalget, og på den baggrund skal jeg fremsætte nogle af vort partis betragtninger her.

Jeg må gøre opmærksom på, at lovforslaget behandles, uden at bilagstillægget er blevet trykt og kommet os i hænde; det giver os naturligvis visse begrænsninger i at kunne give lovforslaget en så indgående behandling som ønskeligt, og det må vist også siges at være en ukorrekt, for ikke at sige det stærkere, fremgangsmåde.

Allerede ved førstebehandlingen har vi f. eks. fra vores side angående § 19 udtalt ønske om, at sanktioner imod det, man kalder produktionsfejl og den slags, burde strammes, men under de givne omstændigheder skal vi give afkald på at stille ændringsforslag i så henseende.

Hvad angår § 12, synes det at gå ud på at forhindre, at statens seruminstitut får særlige rettigheder på medicinalmarkedet, hvad vi i og for sig synes kunne være rimeligt. Vi kunne også have andre bemærkninger, bl. a. vedrørende sammensætningen af nævnet under § 37.

Men det mest afgørende for os er i og for sig, at udformningen af lovforslaget tydeligvis er sket under skyggen fra EF, og det synes jeg man er gået meget let hen over i de hidtidige indlæg. Der er i og for sig noget ganske urimeligt i, at denne store og stolte europæiske bygning, som man fortæller os så meget om, ikke kan klare sig uden at lægge sig på så elementære ting som regler for medicinalvarer i de enkelte lande.

De direktiver, som har været udarbejdet i EF, har i deres almene retning vendt sig direkte mod linjerne for dansk politik på dette område, som har været båret af, hvad jeg vil kalde en sund restriktiv retning, og der var jo også tendenser til at videreudvikle det. Jeg skal ikke se bort fra, at det er sket på visse områder, men alligevel betød denne konflikt mellem EF-direktiverne og situationen her, at man selv i EF-partierne mødte så megen uro, at det fik den danske

regering til at gøre en slags indsigelse i fællesmarkedsorganerne. Det førte altså til anerkendelse af et forbehold, som lyder:

„ . . . ikke er til hinder for en politik, der sigter mod at begrænse antallet af medicin-specialiteter på markedet af hensyn til den offentlige sundhed.“

Det lyder jo meget godt, men netop derfor synes jeg, det mageløse er, at man så ikke benytter sig af det forbehold her, at alene skyggen fra EF får flertallet til at vige tilbage. I den forbindelse anser vi de ændringsforslag, som er stillet af hr. Wilhjelm i udvalget, for velmotiverede, fordi vi heller ikke kan se, at de så meget som bryder EFs rammer inden for det, som forbeholdet anviser, men tværtimod på en række områder delvis går ud på at opretholde tidligere bestemmelser. Men i det eneste bilag, jeg er kommet i besiddelse af, går ministerens svar på disse problemer ud på, at disse ændringsforslag strider imod EF-reglerne, altså at selv tidligere bestående bestemmelser skulle være stridende imod EF-reglerne. Og så viger man altså tilbage for at gennemføre det. Jeg forstår ikke, at hr. Camre her kan sige, at så er der bare tale om tomme forslag; det må da gælde om at udnytte forbeholdet, hvis man virkelig mener, at det har en alvorlig virkning. Jeg forstår heller ikke fru Kristine Heltbergs bemærkninger om, at EF-sammenhængen ikke længere spiller nogen væsentlig rolle for bedømmelsen af lovforslaget.

Mig forekommer det, at det, man gør, er at ofre sine egne forestillinger om elementære sundhedsregler på det kommunetære alter sydpå, som det vist hedder. Vi vil advare imod, at det skal være sådan, at EF, også selv om et forbehold er taget, i realiteten hviler så tungt på flertallets skuldre, at man ikke er i stand til at bevæge sig i nogenlunde opretstående gangart over for den indstilling, som man ved er fremherskende i EF.

Vi vil stemme for ændringsforslagene stillet af mindretallet under nr. 6, og ellers skal jeg bare sluttelig sige, at vi for øvrigt mener, at medicinalindustrien bør nationaliseres.

Wilhjelm (VS):

Det er en meget vidtgående og kompliceret lovgivning, vi her står over for, og det

[Wilhelm.]

bliver meget lidt af den, jeg får tid til at beskæftige mig med nu. Jeg vil derfor starte med kort at sige, at VS, som det fremgår af betænkningen, støtter alle flertallets ændringsforslag på et enkelt nær.

Den synsvinkel, jeg her vil anlægge, og som kun omfatter en del af denne lovgivning, har at gøre med den sundhedsmæssige sikkerhed, har at gøre med risikoen for oversvømmning af medicinske specialiteter, hvor jeg tror, problemet ikke så meget er det, som hr. Camre nævnte, eventuelle underlødige medicinske specialiteter, men snarere er den anden side af det, som hr. Camre nævnte, de overflødige, dem, der ikke opfylder noget specielt behov, dem, som kun dækker ting, der er dækket i forvejen, men som får antallet til at øges, som dermed fordyrer medicinforbruget herhjemme, og som især — og det er det vigtigste for os — skaber usikkerhed om dette medicinforbrug. For det er nu engang sværere at holde styr på 20.000 eller 40.000 medicinske præparater, end det er at holde styr på de godt 2.000, vi har i øjeblikket, og som er fuldt tilstrækkeligt og efter manges mening endda betydelig flere, end det er nødvendigt for at dække behovet.

I det oprindelige lovforslag var reglen den, at man fra de danske sundhedsmyndigheders side kun kunne afvise en medicinsk specialitet, hvis man direkte kunne bevise dens skadelighed eller kunne bevise, at oplysningerne om dens indhold var direkte forkerte. Og det var i fuldstændig overensstemmelse med EF-direktivernes indhold, at det var de eneste muligheder for at afvise registrering af en medicinsk specialitet her i landet.

Det førte selvfølgelig til en vis alarm, ikke bare blandt EF-modstandere, men noget bredere, og det var det, der var baggrunden for det danske forbehold, som blev taget i februar måned, og som er læst op her af fru Edele Kruchow, hvor man for at hæve forbeholdet vedrørende det andet lægedirektiv i EF betingede sig, at man fik lov til at fortolke disse direktiver på en sådan måde, at de ikke var til hinder for en politik, der sigter mod at begrænse antallet af medicinske specialiteter på markedet af hensyn til den offentlige sundhed, og hvor man fik Ministerrådets accept af denne fortolkning.

Det ændrer jo fuldstændig vilkårene, og det har også muliggjort nogle ændringer i denne medicinlovgivning; det er også baggrunden for VS' 3 ændringsforslag.

Der er kommet nogle kommentarer fra indenrigsministeriet, og mange af tingene omkring travlheden til slut er sket så sent, at jeg først her bliver i stand til at kommentere disse kommentarer.

Det første af vore 3 ændringsforslag går ud på, at man som en mere generel registreringspolitik formulerer dette, at sundhedsstyrelsens registrering skal ske ud fra hensyn til den offentlige sundhed og sigte mod med dette hensyn at begrænse antallet af medicinske specialiteter på markedet. Det er fuldstændig ordret det danske forbehold, som er taget over for Ministerrådet, og så er der tilføjelsen, som jo ikke er yderligere restriktiv, end forbeholdet er: uden derved at hindre registrering af nye medicinske specialiteter, som imødekommer et medicinsk behov eller frembyder en terapeutisk fordel. Det er ikke en ekstra betingelse, det er tværtimod at lette på låget og sige: selvfølgelig skal der ikke være så restriktiv en registreringspolitik, at man forhindrer registrering af nye specialiteter, som opfylder disse krav.

Derfor mener jeg, at indenrigsministeriets svar på, hvordan man forholder sig til et sådant forslag, er direkte misvisende, når man siger, at denne sidste sætning jo ikke har dækning i det forbehold, der blev taget fra dansk side i Bruxelles, at man ikke i det forbehold har indsat noget om, at det skulle imødekomme et medicinsk behov eller frembyde en terapeutisk fordel. Sådan en indvending ville være korrekt, hvis vi havde gjort det til en betingelse for registrering, hvis vi havde sagt, der kun må registreres, hvis det imødekommer et medicinsk behov eller frembyder en terapeutisk fordel, men det er jo lige præcis det, vi ikke har. Vi har sagt, der må registreres ud fra hensynet til den offentlige sundhed og derudfra sigtes imod at begrænse antallet af medicinske specialiteter på markedet — det er ordret, hvad der står i det danske forbehold fra februar — og så har vi gjort den tilføjelse: „uden derved at hindre registrering af nye medicinske specialiteter, som imødekommer et medicinsk behov eller frembyder en terapeutisk fordel.“ Derfor er indenrigsministe-

[Wilhelm.]

riets kommentar til dette ændringsforslag aldeles misvisende.

Det andet ændringsforslag, vi har stillet, tager sigte på de mere konkrete registreringsbetingelser i § 15. Det var jo i det oprindelige lovforslag, som jeg sagde før, sådan, at man kun kunne nægte registrering, hvis man direkte kunne påvise sundhedsfaren ved præparatet eller direkte kunne påvise, at det var løgnagtigt, hvad der stod på indholdsfortegnelsen.

Det er blevet ændret nu, og det bygger også på det danske forbehold. Og det er da et fremskridt med ændringsforslag nr. 7, som hr. Camre læste op, at det skal være af tilfredsstillende beskaffenhed, og at det i sammenligning med allerede godkendte specialiteter skal være formålstjenligt i sundhedsmæssig henseende.

Det tolker hr. Camre sådan, at her har vi midlet til at undgå registrering af synonympræparater. Det står der ikke. Jeg læser det sådan, at her har vi midlet til at undgå registrering af underlødige præparater. Det giver ikke noget middel til at undgå registrering af et præparat, der er præcis lige så godt som et, vi allerede har registreret. Det ønsker vi, vi ønsker, man skal undgå en registrering af overflødige præparater, og derfor har vi til denne paragraf simpelt hen foreslået genindsat 2 bestemmelser fra den gældende lov, altså fra apotekerloven.

Jeg er helt klar over, at vi har foreslået dem genindsat ikke som alternative bestemmelser, men som supplerende bestemmelser, og det er ikke en fejltagelse, det er ganske bevidst, at vi har ønsket den lille stramning dér. Men jeg synes, det er yderst betegnende, at man i indenrigsministeriets kommentar til det ændringsforslag siger — man siger mange andre ting, som jeg ikke skal komme ind på — at en sådan genindsættelse af de to bestemmelser fra apotekerloven, altså den lov, der gælder i dag, vil være i klar modstrid med EF-reglerne. Det kan kun underbygge en skepsis; det kan også underbygge en formodning om, at det forbehold, der er taget, er man ikke villig til at udnytte til det yderste, og at man måske i virkeligheden lægger betydelig mindre i det, end man har søgt at fortælle os i lægemiddeludvalget og i det hele taget herhjemme.

Det sidste ændringsforslag, nr. 15, tager sigte på dette: hvis nu ulykken sker, hvis vi nu rent faktisk bliver oversvømmet af præparater i et antal, som vi er nødt til at registrere, i et antal, som er helt overflødigt, og som derved skaber usikkerhed om anvendelsen, hvad så? Dér har vi ønsket, at der i loven bliver hjemmel for, at man i den statslige lægemiddelinformation er selektiv i den forstand, at man får lov til, og der er direkte hjemmel til det i loven, at udgive denne lommebog, som stadig væk er håndterlig og overskuelig, nemlig på den måde, at man ikke er forpligtet til at tage alt med, men kun er forpligtet til at tage det med, der dækker et medicinsk behov, og hvor man så i sin udvælgelse af de præparater, man tager med, kan skele til prisbilligheden. Det er altså kun noget, der får betydning, hvis det skulle blive nødvendigt, fordi vi oversvømmes af præparater på grund af utilstrækkeligheden i de andre bestemmelser, og specielt selvfølgelig, hvis man ikke vedtager VS' ændringsforslag, som skulle sikre, at vi ikke bliver oversvømmet.

Dér siger indenrigsministeriet i sine kommentarer, at det er alt for meget at binde sig til, at informationen skal ske i form af lommebog osv., og det er kun en rammebestemmelse, man havde tænkt sig. Men det passer rent faktisk ikke, fordi man i bemærkningerne til sit eget forslag om den statslige information direkte nævner denne fortegnelse, denne lommebog, som det primære redskab i den medicinske information.

Vi må derfor konkludere, at hvis ikke de ting, vi har søgt at tage højde for i vores ændringsforslag, kan vedtages her ved anden behandling, så er nettoresultatet en forringelse af sikkerheden i forhold til den gældende apotekerlov, og derfor har vi i betænkningen skrevet, at i så fald kan vi desværre ikke medvirke, men må gå imod lovforslaget som helhed.

Hr. Camres bemærkning om, at vores ændringsforslag klart er dækket ind af flertallets forslag og lovgivningsmæssigt er tomme, synes jeg er yderst besynderlig, især i relation til indenrigsministeriets kommentar til vores ændringsforslag. Når nogle af ændringsforslagene direkte efter indenrigsministeriets mening — jeg mener ikke, det er korrekt — kan stride mod EF-reglerne,

[Wilhelm.]

akn de jo ikke være helt tomme, og så kan de heller ikke være helt dækket ind af flertallets forslag.

Hvis man ikke kommer længere end det, som flertallet går ind for her, så mener vi, at man under pres af EF-direktiverne har fået mindre sikkerhed end ved gældende lov, og at man har sat sundhedsmæssige hensyn til side for industrielle interesser.

Til sidst vil jeg sige om et par partiers holdning til den statslige informationstjeneste, at vi finder det helt og aldeles uansvarligt, at man ikke som led i en lovgivning, hvor man i øvrigt liberaliserer meget, meget stærkt og derved åbner for en voldsom nyregistrering af præparater, føler sig forpligtet til at være med til en informations-tjeneste på området.

Auken (S):

Det er kun nogle enkelte bemærkninger fra hr. Ib Nørlunds og hr. Wilhelms side vedrørende EF-aspektet af den lovgivning, vi her behandler, der kalder mig op, idet jeg nemlig ikke deler de synspunkter, som hr. Ib Nørlund og hr. Wilhelm har fremlagt her i debatten, og ikke mener, at de synspunkter bør stå uimodsagt som en fortolkning af det, vi nu forhåbentlig vedtager her i folketinget i forbindelse med den nye lægemiddellov.

Det bliver sagt både fra hr. Ib Nørlunds og hr. Wilhelms side, at i den skikkelse, hvori lovforslaget nu efter udvalgsarbejdet lægges frem for folketinget, er det forbehold, der i sin tid blev taget i enighed mellem partierne i markedsudvalget, et tomt forbehold.

Efter vores opfattelse siger ændringsforslag nr. 7, som vi meget håber bliver vedtaget her ved anden behandling, ganske klart, at det forbehold, som man har taget fra dansk side, står ved magt. I bemærkningerne til ændringsforslaget siger man, at ændringen tager sigte på at give de danske registreringsmyndigheder mulighed for — og så citerer man direkte det forbehold, som vi har taget over for EF-myndighederne.

For se, det, der var vanskelighederne ved det første lægemiddeldirektiv, som sundhedsmæssigt gjorde det betænkeligt at lægge disse principper til grund for dansk lovgivning, var dette, at man kun skulle foretage en isoleret bedømmelse af det enkelte præ-

parat og ikke havde mulighed for at sammenligne det med andre præparater. Derfor står der i ændringsforslag nr. 7 om det nye lægemiddel, at det for at kunne indregistres som medicinsk specialitet skal være af tilfredsstillende beskaffenhed og i sammenligning med allerede godkendte specialiteter være formålstjenligt i sundhedsmæssig henseende.

Enhver kan jo sige sig selv, at disse bestemmelser er forholdsvis vagt formuleret, og det må være op til sundhedsmyndighederne efter en konkret vurdering og også efter en vurdering af, hvor mange præparater der kommer her til landet, at bruge denne bestemmelse. Men jeg tror ikke, der er noget parti her i folketinget, måske kun med undtagelse af hr. Erlendssons parti, der ønsker landet oversvømmet med overflødige medicinske specialiteter. Nu har vi altså sikret os med ændringsforslag nr. 7, at vi har en ventiltbestemmelse, der gør, at vi kan begrænse udbuddet, hvis det sundhedsmæssigt er tilrådeligt at begrænse udbuddet af specialiteter.

Jeg må også henlede opmærksomheden på ændringsforslag nr. 8, som direkte tager sigte på at stille særlig skærpede krav for de såkaldte kombinationspræparater, altså præparater, der rummer mere end én aktiv substans. Også her har man, vel fordi mange har frygtet, at EF-reglerne kunne føre til oversvømmelse med kombinationspræparater, fastholdt principperne i vores hidtidige restriktive praksis med hensyn til godkendelse og registrering af disse præparater.

Jeg har altså ikke det synspunkt, og jeg synes, at faren ved hr. Ib Nørlunds og hr. Wilhelms udtalelser her i dag er, at de svækker det danske forbehold, og det tror jeg ikke nogen af de to ordførere eller deres partier kan have nogen interesse i. Tværtimod står denne behandling for mig som et forbillede på, hvordan Danmark skal opføre sig i forbindelse med EF-lovgivning, hvor vi prøver på forhånd at formulere et synspunkt, hvor vi trækker det klart op, hvor vi nedfælder det som et forbehold i forhold til Ministerrådet, og hvor vi derefter med udgangspunkt i dette forbehold dels tilpasser vor egen lovgivning, dels også prøver at lægge et pres på de øvrige EF-lande for at få

[Auken.]

dem til at tilpasse sig, skal vi sige mere sundhedsmæssigt rigtige synspunkter i denne sag og i andre tilsvarende sager.

Jeg kan da også sige, at som resultat af den danske indsats er der nu indføjet i Ministerrådets protokollat omkring dette, at man ønsker genforhandlet hele det grundlag, der er nedlagt i 1. lægemiddeldirektiv, altså direktiv 65/65, og det er på den baggrund, jeg synes, at kritikken er helt urimelig fra både hr. Ib Nørlands og hr. Wilhjelm side.

Og så skal jeg sige til sidst, hvorfor hr. Wilhjelm ændringsforslag er tomt. Det er det, fordi hr. Wilhjelm på trods af vore advarsler i udvalget ikke stillede sit ændringsforslag til registreringsparagraffen, hvor de nøjagtige betingelser er opført, som skal være opfyldt, inden man kan skride til registrering af et nyt præparat, men satte det ind som sådan en generel hensigtsserklæring, og den tror vi ikke der er ret meget gods i i forhold til det, som vi har fået sat ind i lovgivningen, nemlig en klar ventiltbestemmelse, der sikrer, at danske sundhedsmyndigheder har et værn mod, at vi bliver oversvømmet af overflødige præparater.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg tror ikke, at det på nuværende tidspunkt, hvor vi efterhånden har haft et par timers debat i folketinget, vil være formålstjenligt at gå ind i en længere debat om disse ting, også ud fra den betragtning, at et meget stort flertal i udvalget er enigt om at gennemføre lovforslaget.

Jeg vil gerne sige tak til udvalget og til udvalgets formand for et godt arbejde. Det har været en besværlig fødsel, men jeg synes, at vi har nået et godt resultat, og hvis takken rettes til mig, må den rettes på den måde, at jeg også har været interesseret i, at det lovforslag, der nu har været fremsat 3 gange, endelig bliver vedtaget.

Jeg kan kun være tilfreds med, at man er nået så langt som til en statslig lægemiddelinformation, og når man siger fra hr. Erlendssons side, at der er mistillid til medicinalindustrien, vil jeg gøre opmærksom på, at det lovforslag, som foreligger, netop bygger på et samarbejde, hvori man vil inddrage alle de erfaringer, som medicinalindustrien, hvad enten det er fabrikant- eller

importleddet, har, og det er dog ikke ligefrem udtryk for en mistillid.

Hr. Karlshov Jensen var inde på spørgsmålet om medicinpriserne på veterinærmedicin, og jeg har en fornemmelse af og også en vis vished om, at der gives ret stor rabat på dette område. Hvis man sådan generelt kan give 10 pct. i rabat på veterinærmedicin, må man kunne slette denne rabat og sige, at priserne nedsættes generelt med 10 pct. til alle, og det er en af de ting, jeg i høj grad vil se på. At det så får nogle utilsigtede virkninger, det må vi så lade komme, som det kommer.

Jeg kan kun beklage, at hr. Erlendsson ikke vil være med til en statslig lægemiddelinformation. Til gengæld kan jeg glæde mig over, at fru Inge Krogh, som også er læge, har et andet syn på disse ting og mener, at vi skal have en objektiv vurdering i samarbejde med industrien.

Både fru Kristine Heltberg, hr. Ib Nørland og hr. Wilhjelm understregede, at dette skete bare med henblik på fællesmarkedet. Jeg vil da gerne bekende, at jeg er tilhænger af fællesmarkedet, og jeg mener, at i det omfang, der skal harmoniseres, skal Danmark også følge med i harmoniseringen, men jeg vil gerne understrege, at det er ikke bare et EF-krav, at vi får klaret en lægemiddelov, for den har vi haft behov for i flere år. Det er altså ikke bare et spørgsmål om EF.

Og når fru Kristine Heltberg talte om, at vi skulle være oversvømmet af præparater, så afkræftede fru Kristine Heltberg samtidig dette og havde fået en sikkerhed for, at det bliver vi i hvert fald ikke.

Det giver mig anledning til at sige både til hr. Wilhjelm og til hr. Ib Nørland, at der er med denne lægemiddelov ikke tale om nogen som helst mindre sikkerhed. Der er ikke tale om, at vi her varetager industriens interesser. Der er ikke tale om, at der stilles mindre restriktive krav til en indregistrering af specialiteter, men der er tale om en tydeliggørelse af lægemiddeloven, der er tale om, at vi får mulighed for at liberalisere.

Må jeg så yderligere sige, at jeg synes, det er en god og en hensigtsmæssig bestemmelse, at vi nu får medicinalvarerne ind under priskontrol, og selv om det vil tage lidt tid, inden vi har materialet, er det et skridt på

[Indenrigsministeren.]

den rigtige vej. Det samme gælder også informationen.

Jeg skal i øvrigt ikke gå ind i polemikken med hr. Wilhjelm. Det synes jeg hr. Auken har gjort så glimrende, men må jeg gøre den bemærkning, at jeg kan for det første ikke anbefale at stemme for hr. Wilhjelm's ændringsforslag ud fra den betragtning, at ændringsforslagene og det, der i øvrigt ligger i lovforslaget, dækker de synspunkter, som hr. Wilhjelm kommer med.

Og så endelig dette — som hr. Auken også sagde — at de ændringsforslag, som hr. Wilhjelm kom med, og som han citerede indenrigsministeriets stilling til, mere virker som en programmerklæring end som egentlige ændringsforslag til lovforslaget.

Camre (S):

Kun et par bemærkninger.

Hr. Erlendsson nævnte, at Den almindelige danske Lægeforenings formand havde støttet oprettelsen af den statslige lægemiddelinformation, og dertil vil jeg gerne sige, at det er ikke bare formanden, men det er hovedbestyrelsen for Den almindelige danske Lægeforening, og denne hovedbestyrelse må anses for at være kompetent til at udtale sig på foreningens vegne.

Må jeg også sige til spørgsmålet om anvendelsen af disse 1,8 mill. kr. skatteborgermidler til en statslig lægemiddelinformation, at dette beløb skal ses i relation både til den liberalisering, der finder sted, og til de 70 mill. kr., som industrien bruger på reklame. Jeg synes nok, der er et sådant forhold mellem de to tal, at det er gjort åbenbart, at der er brug for en objektiv information, og der er vel ikke nogen, der tvivler på, at det er de samme skatteborgere i skikkelse af forbrugere, der i sidste instans betaler de 70 mill. kr. til reklame.

Må jeg så sige til hr. Wilhjelm, at når jeg før anvendte udtrykket, at hans ændringsforslag var lovgivningsmæssigt tomme, så har det netop det indhold, som også hr. Auken gjorde opmærksom på. At der står noget i ændringsforslagene, er da rigtigt nok, at de kan læses og fortolkes, er da rigtigt nok, men det, der er det væsentlige, er, at det ikke på basis af de af hr. Wilhjelm foreslåede ændringer vil være muligt at pålægge sundhedsstyrelsen at gå videre i henseende

til en restriktiv holdning, end det vil være på basis af de af flertallet stillede ændringsforslag. På den baggrund mener jeg, at disse ændringsforslag er overflødige, og jeg må igen anbefale at stemme for ændringsforslagene stillet af flertallet.

Karlskov Jensen (V):

I et par bemærkninger til diskussionen mellem hr. Wilhjelm og hr. Auken om mulighederne for at begrænse medicinske specialiteter vil jeg gerne sige, at disse muligheder nok også er noget begrænsede. Hvis man prøver at se på ændringsforslag nr. 6, som hr. Wilhjelm har stillet, og som udvalget har afvist, tror jeg, at der heri ligger en klargøring af, hvor langt man kan gå.

Men det, der i øvrigt har kaldt mig op, var nogle bemærkninger, som hr. Erlendsson gjorde i sit første indlæg vedrørende lægemiddelinformationen. Der blev sagt, at der skulle ligge ligesom en mistillid i, at vi går ind for denne ændring, en mistillid til dem, der hidtil har forestået arbejdet. Det gør der ikke, tværtimod har vi anerkendt det arbejde, der har været gjort, og det arbejde, der gøres for øjeblikket på det område. Når vi er gået med til at gennemføre en ændring af lægemiddelinformationen, sådan som det er foreslået her, er der ikke tale om nogen statslig lægemiddelinformation. Så er der tale om, at de kræfter, der hidtil har arbejdet med det spørgsmål, bliver suppleret med medlemmer med stor faglig indsigt og udpeget af ministeren. Der sker en tredeling, sådan at Den almindelige danske Lægeforening udpeger de tre; de, der har med medicin fremstilling og -forhandling at gøre, udpeger de andre tre, og de tre sidste er den kategori, som jeg nævnte før, som ministeren udpeger. Jeg mener, der er en god balance i det, og jeg vil gerne understrege det, der står i præambelen her, at denne lægemiddelinformation skal opbygges i samarbejde med dem, der i dag driver informationsvirksomheden, og helst i sammenhæng med og eventuelt som et supplement til den igangværende information.

Det, der sker, er jo, at der givetvis nu bliver anerkendt flere specialiteter, og derfor bliver der et behov for løbende ved siden af det, der kommer til at foreligge, når det store lægemiddelkatalog er færdigt, at ajourføre, om jeg så må sige, med de nye

[Karlskov Jensen.]

ting, der kommer frem, og dér må det nye, der er foreslået, træde inde i billedet.

I dette, at denne bestemmelse er foreslået til at træde i kraft 1. januar 1977, hvor loven i sin helhed i øvrigt træder i kraft 1. januar 1976, ligger også, at det ligesom skal køres ind ved siden af det andet.

Lige en enkelt bemærkning også til det, ministeren nævnte vedrørende prisfastsættelsen på veterinære mediciner. Det ligger jo sådan, at der er en væsensforskel. Landbruget er vel det eneste erhverv, som er forbruger af veterinærmedicin, det er det eneste sted, hvor der er tale om erhvervsforbrug af medicin, og dér kommer altså spørgsmålet om konkurrenceevne ind i billedet. Derudover er der for veterinærmedicin tale om store kvanta. Vi vil gerne beholde det under apotekerne, men det er klart, at der bliver en forskel, fordi disse store kvanta skal udleveres over apotekerne med den kontrol, der ligger deri, men så er det væsentligt, at man også tilrettelægger prisdannelsen på det område på en sådan måde, at der ikke sker en urimelig fordyrelse på det felt.

Jeg er godt klar over de muligheder, ministeren har, men der er, så vidt jeg ved, muligheder for at påvirke prisdannelsen på det felt allerede nu, og i hvert fald bliver der det, når vi kommer til spørgsmålet om ændring af den gældende apotekerlov.

Erlendsson (FP):

Det bliver ustandselig sagt, at det ikke er på grund af mistillid til eller utilfredshed med den information, der hidtil er givet, at man nu vil lave mere ud af informationen, men så falder da egentlig motivet for at lave om på det, som er så udmærket, og som er blevet passet så godt hidtil dels af lægeforeningen, dels af de mange, som forsker og giver deres forskningsresultater til kende over for kollegerne i de forskellige lægevidenskabelige tidsskrifter, hvor enhver kan finde de oplysninger, han ønsker, dels ved det initiativ, som man fra MEFA har taget for at lave en virkelig grundig fortegnelse over alt, hvad der findes af lægemidler i Danmark, hvad enten de er af dansk eller af udenlandsk oprindelse.

Hvis man blader lidt i betænkningen, finder man også, at den væsentligste opgave for dette nævn, som man nu ikke mere må

kalde det statslige lægemiddelinformationsnævn — nu er det jo blevet en blandet komité åbenbart — skulle være en oversigt, en lommebog, over det eksisterende lægemiddelsortiment. Det har vi udmærket for øjeblikket, det udgiver lægeforeningen. Det koster ganske vist 1-1½ mill. kr. om året for lægeforeningen, men den udgift har man da villet afholde indtil nu, og jeg kan ikke se nogen særlig grund til, at man skulle forhindre lægerne i for deres egne penge at holde sig à jour med disse ting.

Med hensyn til selve lægemiddelinformationsnævnets vidensbaggrund så står der i bemærkningerne til betænkningen, at medinddragelsen af disse foreninger

„er begrundet i ønsket om en snæver kontakt mellem de virksomheder, der sidder inde med de relevante oplysninger om de forskellige lægemidler, og de myndigheder, der skal forestå den statslige lægemiddelinformation.“

Hvorfor i alverden skal man lade andre forestå en sådan information, som man først skal skaffe sig fra dem, der hidtil har forestået den, og som ligger inde med de relevante oplysninger? Man har endvidere fået at vide, at både MEFA og MEDIF, der er medicinalimportørernes forening, og Danmarks Apotekerforening har fundet dette statslige initiativ fuldstændig overflødigt. Vi ved altså, at hovedbestyrelsen for Den almindelige danske Lægeforening går ind for det, men derfra og til at sige, at det er et udbredt ønske blandt danske læger at få et sådant nyt, overflødigt organ bragt til verden for skatteydermidler, er der i hvert fald for mig at se et stort spring.

Det er naturligvis overflødigt at sige, at jeg ikke ønsker landet oversvømmet med udenlandske specialiteter, og det vil det heller ikke blive. Det vil naturligvis den frie konkurrence sørge for. Det, som det ikke kan betale sig at markedsføre — og der er jo dog et meget begrænset marked her i landet med kun 5 mill. indbyggere — vil naturligvis ikke blive bragt ind på markedet her, så den bekymring kan man spare sig.

Med hensyn til, hvad det vil komme til at koste skatteyderne, så får vi også den oplysning i bemærkningerne til betænkningen, at da omfanget af virksomheden ikke på forhånd er fastlagt, er det selvsagt ikke muligt at anslå omkostningerne ved lovforslagets

[Erlendsson.]

gennemførelse. Det er den slags bemærkninger, der kan få det til at løbe koldt ned ad ryggen på én, særlig når det er noget, der efter min og de fleste danske lægers og også efter industriens mening er komplet overflødigt.

Ib Nørlund (DKP):

Til indenrigsministeren. Jeg er meget vel klar over, at det ikke er EF, der har bedt os om at lave en lægemiddellov, og at der var brug for en ny sådan, men den var kommet til at se anderledes ud uden EF, og det er det, der er sagen.

Jeg mener, at det forbehold, som er taget under forhandlingerne i Bruxelles, bør have mest mulig vægt, men derfor synes jeg også, det er helt urimeligt, som man optræder her. De, der fratager det vægt, er jo indenrigsministeren, hr. Auken og hr. Camre, som vil prøve at se bort fra det. Og når hr. Auken, som jeg forstår er ministerens talerør i denne sag, ganske vist rettede han det siden hen, prøver at sige, at jeg f. eks. afsvækker forbeholdet, så er det da tværtimod indenrigsministeriets svar, der afsvækker dette forbehold, fordi det afviser ændringsforslagene med henvisning til, at det strider imod EF-reglerne.

Jeg må sige til hr. Auken og hr. Camre og til ministeren også, at nu må de vælge, af hvilken grund de vil afvise ændringsforslagene. Enten er det, sådan som f. eks. hr. Auken sagde, fordi der ikke står noget i det, der er ikke noget gods i det, vi behøver det slet ikke, og det har ingen virkning. Men hvis det er sådan, kan det ikke også stride imod EF-regler osv. Enten-eller. Og det kan være, som hr. Camre sagde, at det dækkes af de synspunkter, der findes i lovforslaget osv. Men så kan det ikke også stride imod EF-reglerne, som det står i ministerens svar. Enten er det overflødigt, og så kan man komme med den begrundelse, eller også er det EF-stridigt. Det kan ikke nytte noget, at man kommer med alt for mange begrundelser, der strider imod hinanden, så er man ude at køre. Derfor vil jeg indstille, at man prøver at give fuld vægt til forbeholdet, som er taget over for EF, ved at sørge for, at ministeren trækker sine begrundelser med hensyn til EF-stridighed tilbage.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg vil bare ganske kort sige, at det forekommer mig, at vi i denne lægemiddellov vil få om ikke et ideelt, så dog et ganske brugbart redskab til at modvirke og modificere de ulykker, som både hr. Wilhjelm og hr. Ib Nørlund har peget på, og som også jeg meget gerne vil forhindre at landet kommer ud for. Spørgsmålet er bare, om de bliver brugt, således som man opfordrer til det også fra udvalgets side i betænkningen, jeg tænker både på informationsnævnet, på monopoltilsynet, på indenrigsministeriet og på sundhedsstyrelsen.

Midlet er ikke dårligt, det er heller ikke fremragende, men lad os dog bare være sikre på, at det bliver brugt; det vil jeg i hvert fald opfordre til.

Arnfast (CD):

Da centrum-demokraterne ikke har været med i udvalget, og da arbejdet her i dag hober sig sådan op og vigtige beslutninger træffes andre steder, så vi ikke har kunnet deltage i debatten, skal jeg ganske kort meddele, at vi vil stemme for lovforslaget med de af indenrigsministeren og flertallet stillede ændringsforslag på nær ændringsforslag nr. 3, 14, 16 og 21. Jeg er sikker på, der er argumenteret vel for disse ændringsforslag.

Wilhjelm (VS):

Hr. Auken sagde i nogle bemærkninger til mig, at flertallets ændringsforslag nr. 7, som vi i øvrigt også støtter, giver mulighed for at følge det danske forbehold op. Det er vi sådan set enige i. Det giver muligheden, men det giver ikke en registreringspolitik, som sundhedsstyrelsen kan læne sit hoved til og sige: det har lovgivningsmagten ønsket. Det giver en mulighed for det, men ikke nogen politik på det område, og jeg synes, erfaringerne med sundhedsstyrelsens vilje til at sejle imod presset fra medicinalindustrien, siger, at der skal mere end en mulighed til, hvis vi skal undgå at blive oversvømmet.

Vi har haft en meget restriktiv lovgivning på dette område, men har alligevel langt over 2.000 præparater, hvoraf i hvert fald 2/3 af store dele af sagkundskaben siges at være ganske overflødige ud fra et medicinsk

[Wilhelm.]

behov, enten fordi de er synonympræparater, altså fuldstændig identiske med andre registrerede præparater, eller kombinationspræparater, der ikke er påvist nogen særlig nyttig terapeutisk effekt af. Til trods for en meget restriktiv politik har vi altså et relativt stort antal. Vedrørende hr. Erlandssons optimisme med hensyn til, at vi ikke bliver oversvømmet, det sørger markedsmekanismen for, det sørger konkurrencen for, må vi endnu en gang erindre om, at Vesttyskland, som nok er et større land, men dog ikke er 100 gange større end Danmark, har 40.000 registrerede medicinske specialiteter.

Hr. Auken sagde også, at ændringsforslag nr. 8, som vi også støtter, giver særlige forbehold over for registrering af kombinationspræparater. Det passer ganske enkelt ikke. Jeg har påvist det i udvalget, det er blevet indrømmet fra forskellig side i udvalget. Der er intet i ændringsforslag nr. 8, som ikke i forvejen står i § 5, nr. 3, de ganske almindelige sundhedsmæssige forbehold over for præparaterne. Men vi går med til nr. 8, for at det ikke skal stilles op som et alternativ til vores nr. 9. Det var jo i virkeligheden det fikunteri, der var lagt ind i nr. 8, og som vi nu har undgået ved at stille vores nr. 9 som underændringsforslag til flertallets nr. 8.

Den generelle bedømmelse var, at vores var tomt, fordi det er stillet til § 13 og ikke til § 15. Hvad er det for noget sludder? Vi har en generel formulering af registreringspolitikken i § 13, men vi har stillet alle de konkrete krav, der skal opfyldes, for at man kan registrere henholdsvis et enkomponentpræparat og et kombinationspræparat i den samme § 15, hvor de også står i det oprindelige forslag, og hvor de også står efter flertallets ændringsforslag.

Indenrigsministeren siger, det er ikke kun EF-harmoniseringen, der har ført til denne lovgivning. Ja men det er jeg da helt enig i. Jeg startede også med at sige, at det er en meget vidtgående, en meget kompliceret, lovgivning, som har mange aspekter, men hvor jeg i dag bliver nødt til at holde mig til dette ene aspekt, fordi det er vigtigt, og fordi vi desværre er meget få om at slås for denne ene side af sagen.

Der bliver sagt, at der ikke bliver stillet

mindre krav end før. Det er jo ikke rigtigt, hvis man mener, at de krav, der stod i den pågældende apotekerlov, ikke kan indføres uden at være i strid med EF-reglerne. Og der bliver sagt, at flertallets forslag dækker synspunkterne i vores ændringsforslag. Så kan jeg ikke se nogen grund til, at vores ændringsforslag skulle stride imod EF-reglerne, hvis de andre ikke gør det.

Det er ikke nogen ønskesituation for os at kunne komme og sige: dér kan I se, vi fik ret, og dér kan I se, hvad EF har påtvunget os, og alt det dér, som jeg i realiteten mener et langt stykke af vejen er korrekt. Det er heller ikke nogen ønskesituation for os at kunne komme og vise, hvordan de socialdemokratiske EF-modstandere har ladet sig gøre mere eller mindre til gidsler i sådan en sag som denne her, fordi prisen i dette spil er den sundhedsmæssige sikkerhed for befolkningen. Derfor er det ikke nok at hente en eller anden triumf på sådan noget rent taktisk med: hvem er det, der lader sig snøre, og hvem er det, der løjer af for EF-direktiver osv. osv.? Derfor vil jeg helst konkludere denne debat derhen, at så bliver vi nødt til at tage flertallet på ordet, så bliver vi nødt til i den fremtidige registreringspolitik at henvise til ikke bare, hvad der står i de ændringsforslag, og hvad der står i bemærkningerne, men også hvordan de er fortolket her i dag, at de er fortolket sådan, at de lige præcis indholdsmæssigt dækker det samme, som VS' ændringsforslag dækker. Det får jo ikke VS til at undlade at stemme for sine egne forslag, det får ikke VS til at opgive sin mening om, at der her er tale om en forringelse i forhold til den gældende apotekerlov. Jeg mener, det er afsindig vigtigt at holde fast ved nu, at flertallet har udlagt sine egne ændringsforslag på en sådan måde, at de dækker præcis den samme sundhedspolitik, præcis den samme registreringspolitik, som er den klare hensigt og ikke et fortolkningsspørgsmål i VS' ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg tror, det er formålsløst at fortsætte debatten. Jeg understreger endnu en gang, at de registreringsregler, som gælder efter denne lægemiddellov og også efter EF-direktiver, hvad man end kan finde på, ikke er mindre restriktive end før, og det med at

[Indenrigsministeren.]

få oversvømmet landet med så og så mange præparater er noget, man kan have i teoriens blå verden, men ikke i realiteternes verden.

Må jeg sige til hr. Erlendsson, der talte om 1,8 mill. kr. skatteyderpenge til information, at han ikke har hørt rigtig efter, da jeg oplyste, at disse penge skal hentes i registreringsafgift og ikke i skatteyderpenge. Når hr. Erlendsson taler om, at det ikke er statslig lægemiddelinformation, men en blandet lægemiddelinformation, så er det præcis det, jeg foreslog med visse mindre ændringer i udvalgets sammensætning. Hr. Erlendsson tager ikke så meget hensyn til Den almindelige danske Lægeforenings hovedbestyrelse, når han siger, at flertallet af danske læger går imod en sådan information. Jeg må sige, at så giver hr. Erlendsson åbenbart udtryk for en hel masse mere, end han egentlig kan gabe over.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 3, § 3 i den nye affattelse og §§ 4 og 5
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
vedtoges med 92 stemmer mod 27; 1 medlem stemte hverken for eller imod.

§ 6, således ændret, § 7, ændringsforslag nr. 4, § 8, således ændret, og §§ 9-11
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5 om en ny affattelse af § 12
vedtoges med 106 stemmer mod 10; 6 medlemmer stemte hverken for eller imod.

§ 12 i den nye affattelse
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6
forkastedes med 106 stemmer mod 16.

§§ 13 og 14 og ændringsforslag nr. 7
vedtoges uden afstemning.

Underændringsforslag nr. 9
forkastedes med 104 stemmer mod 9; 7 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 8, § 15, således ændret, §§ 16-21, ændringsforslag nr. 10 om en ny affattelse af § 22, § 22 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 11 om en ny affattelse af § 23 og § 23 i den nye affattelse
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 12 om, at § 24 udgår,
vedtoges uden afstemning, hvorved § 24 betragtedes som forkastet.

§§ 25-31, ændringsforslag nr. 13 og § 32, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Underændringsforslag nr. 15
forkastedes med 105 stemmer mod 16.

Ændringsforslag nr. 14 om indsættelse af en ny paragraf
vedtoges med 94 stemmer mod 27.

§§ 33-36
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 16 om indsættelse af en ny paragraf
vedtoges med 95 stemmer mod 27.

Ændringsforslag nr. 17, § 37, således ændret, ændringsforslag nr. 18, § 38, således ændret, ændringsforslag nr. 19, § 39, således ændret, ændringsforslag nr. 20 og § 40, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 21
vedtoges med 95 stemmer mod 27.

§ 41, således ændret, § 42, ændringsforslag nr. 22, § 43, således ændret, ændringsforslag nr. 23 om en ny affattelse af § 44, § 44 i den nye affattelse, ændringsforslag nr. 24 og 25, § 45, således ændret, § 46, ændringsforslag nr. 26 om en ny affattelse af § 47, § 47 i den nye affattelse, §§ 48-50, ændringsforslag nr. 27 om en ny affattelse af § 51 og § 51 i den nye affattelse
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om vægtafgift af motorkøretøjer m. v. [af Jens Møller m. fl.].

(Lovforslag nr. 53. Fremsat 20/2 75. Første behandling 19/3 75. Betænkning 13/6 75).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ove Hansen (S):

Jeg har kun en enkelt kommentar til det lovforslag, som foreligger fra kristeligt folkeparti, og den går ud på, at mit parti kan tiltræde dette lovforslag. Vi er klar over, at ejere af hyrevogne kan have vanskelige økonomiske problemer i dag, og derfor mener vi, det er rigtigt at støtte dem i dette tilfælde, selv om det betyder et mindre provenutab.

Jeg kan altså på mit partis vegne anbefale at stemme for lovforslaget.

Jens Foged (V):

Jeg kan give det ærede medlem hr. Ove Hansen ret i, at hyrevognene trænger til at få en mere stabil placering i samfundet med hensyn til deres økonomi, men fra vor side finder vi sådan set, at de trænger til endnu mere end det, der her er foreslået. Vi ønsker, som det altså også nu lader sig gøre, at få den fulde afskrivning, og vi ønsker afskaffelse af vægtafgiften, men desuden ønsker vi, at når de brugte vogne, skal sælges, kunne de blive fri for den afgift, som de betaler dér. Det er den cadeau, man kan

give et erhverv, som ikke har alt for gode vilkår. Vi vil derfor, da lovforslaget er en forbedring, men ikke en tilstrækkelig forbedring efter vor mening, undlade at stemme såvel om ændringsforslagene som ved lovforslagets tredje behandling.

Glistrup (FP):

Mangfoldige timer er blevet anvendt i dette folketing for at drøfte, hvordan man lovgivningsmæssigt skal forholde sig i anledning af de ændringer i erhvervsconjunkturerne, der tog deres udspring i begivenhederne i oktober-november 1973. Det har navnlig været således, at der har været forslag, der er faldet i to grupper, dels det som man fra forslagsstillernes side generelt har kaldt for erhvervsvenlige og erhvervsforstående love om at give tilskud til dette eller hint erhverv, altså med andre ord forøge statens udgifter og forøge statens forpligtelser, dels en anden side, hvor man forsøger at tilpasse den ændrede erhvervspolitiske conjunktur ved, at man lemper i beskatningen for det ene eller for det andet felt, og dér har vi jo bl. a. diskuteret sådan en lille justering ved en noget overeksponeret debat i dag, der strakte sig over flere timer, hvor man sagde, at når man nu skal betale skat med 15 promille af sin grundværdi, ja, så er det at forære noget til disse rige og fæle gods-ejere, og hvad man nu ellers har sagt, men det er altså ikke fremskridtspartiets opfattelse. Fremskridtspartiets opfattelse er, at når man reducerer folks byrder, reducerer deres skat, så forærer man ikke noget til dem.

Derfor gælder den holdning, som vi normalt har taget erhvervspolitisk, når der er tale om at pumpe endnu flere beløb ind over statskassen og dele det ud i form af tilskud, og hvor vi normalt har været afvisende, ikke et lovforslag som det, der her er fremsat om ændringer i vægtafgiftsloven.

Vi må jo erkende, at det erhverv, det her drejer sig om, hører til blandt de brancher, som er blevet ramt af de ændrede conjunkturforshold, og det gælder i og for sig alle, der beskæftiger sig med erhvervs-mæssig personbefordring. Vi havde derfor meget gerne set, at der var kommet en generel ordning, som ikke mindst havde været således indrettet, at der også var givet lempel-